

דברי חבפר

יש בי אהבה

מילים ולחן: ארקדי דוכין

בין האפל לנסתר
בעולמנו המר
אומרים שיש עוד תקווה
קוראים לזה אהבה
ומחכים לבואה

בין האתמול לעתיד
בין האוצר לתחתית
אומרים שיש עוד תקווה
קוראים לזה אהבה
ומחכים לבואה

בין הבלבול לאסון
תדעו שיש פתרון
קוראים לזה אהבה

בין הזיוף לאמת
בין כל מה שחי למת
ישנה אהבה....."

גיליון מס' 2524 א' אב תשע"ח * 13 ביולי 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

חג השבעים הולך וקר

/ רג'י פרלסון

1. אומנים המעוניינים להציג את יצירותיהם; ציורים, צילומים, רקמה וכו' עד יום שני, 16 ביולי, ולמסור למעין ב"לב הקיבוץ". ניתן להציג עד שתי עבודות. הפתיחה החגיגית של התערוכה תהיה ביום שבת, 21 ביולי, בשעה 11:00 בלב הקיבוץ.

2. 'מוזיאון הצריף' – בכוונתנו להציג חפצים ישנים מחיי היום יום משנות ה-50-70. כל מי שיש ברשותו חפצים ישנים מתקופה זאת (ומוכן להשאילם) מתבקש להביאם ללב הקיבוץ עד יום ב' 23.07. רוני וגנר אחראית התצוגה.

3. ביום ג' 24.07 בשעה 20:30 נקיים ערב נוסטלגיה של כפר הנשיא. נקרין את הסרט על הצגת "כמו בתוך קופסא" – קברט סטירי אודות חיי הקיבוץ. (הסרט היה יכול לקבל 'פרסים' אילו רק היו יודעים עליו!) נקרין גם את הסרט "השנים הראשונות" - שערך דוד (שלופה) ארנברג לחג ה-60.

ציור: מרקי מרקוסון

בראנץ' בחדר האוכל

עדיין זוכרים? זה ממש כבר כאן.

להלן הצעדים הנדרשים

על מנת לא לפספס את האירוע.

1. לרשום ביזמן את יום שבת ה-28.7.18
2. להודיע בארץ ובעולם לכל בני המשפחה
3. לקנות כרטיסים.

פרטים חשובים ומשעממים מעבר לדף.

בראנץ' חג המשק

* הבראנץ' יתקיים בין תשע לאחת,
לא כולם בבת אחת....

* עלות כרטיס: – ח"י שקלים (18 ש"ח)
ליחיד, לרוכשים עד תאריך 20.7.18.

* מכירת הכרטיסים: בימים א' – ח' בשעות
9:00 – 16:00 ב"לב הקיבוץ"

(במזמן או בכרטיס אשראי)

* לרוכשים לאחר ה-20.7
המחיר יהיה 35 ש"ח ליחיד.

צוות הבארנץ מזמין אתכם להיזכר במראות
בטעמים ובריחות של פעם,

בלבן הורוד, בשלוזה המתוקה,
בגבינה המשולשת ובביצה המקושקשת ועוד...

אביטל ש., צילה ב"ר, מוטי ב"א, מעין זרחלי

המשך יבוא...

בואו נטייל בקבוצינו / טומי עמית

בעבר הדי רחוק הייתי כותב מדי פעם קטעים עם כותרת זו. עכשיו, לקראת שנת ה-70 ועם חלקי אוכלוסייה חדשה, כולל הנוער שגדל כאן, היא אוכלוסייה "שלא ידעה את יוסף".

לפני עשר שנים, חג השישים, הוצבו מספר שלטים מברזל בקבוץ, כל שלט עם תיאור קצרצר על תולדות אותו מקום, בו הוא הוצב. שלטים אלה נצבעים בימים האחרונים בצבע, לרוב בתכלת, כדי להבליט את קיומם. באלה אני אתחיל, יותר בהרחבה.

בראשית ההקמה של יישובנו כאן ב-1949 – אחרי מנסורה - הקמנו עשרה צריפים "שוודיים" – הם באמת היו תוצרת שוודיה, שניים מהם עדיין עומדים; הצריף של רגי – על יד החניה של האלונית והצריף של "יד שניה".

שניהם היו מיועדים לדיור, אבל מהר מאד התברר שיש גם צרכים אחרים. אחד: חדר אוכל, ועל כך בהמשך, שני: גנון לילדינו הראשונים וגם, ואפילו אז, כבר אז, חדרי הנהלה, אוי לא! חדרי המזכירות. הרי לא היו אז "מנהלים". צריפים אלה שינו את ייעודם ואת צבעם אבל לא את צורתם. יש לברך על כך.

מספיק הפעם טומי

שנים עשר ילדים ומאמן אחד / תמר וולפין

אני מודה: גם אני שמחתי מאד כשנמצאו הילדים האבודים בתאילנד.

אני מודה: גם אני עצרתי נשימתי לנוכח הסיכויים הקלושים להצלתם.

גם אני חשבתי בהתחלה שהכי נכון לקדוח חור ולשלוף אותם מלמעלה, ואז הבנתי שאני בכלל לא מבינה בדברים האלה.

גם אני עקבתי אחר החילוץ ההרואי של כל הילדים והמאמן שלהם, ואפילו לא שכחתי שהמבצע הזה גבה את חייו של אחד המחלצים.

סוף טוב – הכל טוב!

כל העולם היה שותף אתי במעקב רגע אחרי רגע, אחרי גורלם של 12 בנים ומאמן בוגר אחד. כולם מלאי הערכה והערצה לנערים עצמם ולמאמן שלהם על יכולת ההישרדות הפיזית והמנטלית.

סוף טוב הכל טוב!

ברשתות החברתיות רצות ההשוואות בין 12 הילדים לבין מיליון וחצי ילדים שנרצחו בשואה, מבלי שאיש בעולם הפסיד דקה של שינה בגללם.

אבל השואה הייתה מזמן. עכשיו העולם מתעניין בגורלם של ילדים פלסטיניים בעזה. ואכן, מותו של ילד בכל מקום צריך לזעזע את כולנו, גם אם הוא במידה רבה קרבן של השלטונות שלו.

ומי מדיר שינה מעיניו לזכרם של למעלה מ-10,000 ילדים שנטבחו בסוריה על ידי השליט שלהם עצמו?

הסוף עדיין לא נראה באופק, וודאי שלא הסוף הטוב.

"המפגש" בקניון גבעתיים

בימים האחרונים ביליתי עם נכדיי בגבעתיים. מספר פעמים הלכנו גם לקניון. הרבה דברים משכו שם את עיניי, אבל על תופעה אחת אני רוצה להתעכב היום: החברותות של אנשים מבוגרים ואפילו מבוגרים מאד. גם בקניון בגבעתיים וגם במקומות רבים בארץ, רואים קבוצות קבוצות של זקנים וזקנות יושבים ליד שולחן. לפעמים יש לפנייהם רק בקבוק מים ולפעמים גם כוס תה.

הם לא באים לשם בגלל הקפה, גם לא בגלל המותגים היקרים שניתן לקנות בכל החנויות. ההם באים לשעות ספורות כל יום, על מנת להיפגש עם חבריהם, להחליף דעות, זיכרונות, ולדבר על מה שהיה פעם ואין כבר היום. העיקר להיות ביחד.

חז"ל אמרו כבר: או חברותא או מיתותא (אם אין חברות יש מוות), יוסי חלמיש לימד אותנו על חשיבות המפגש החברתי לשמירה על יכולות המוח שלנו.

ולנו יש הזדמנויות רבות למפגש חברתי, וטוב לנו שהמפגש קיים, ושקיים "המפגש".

תמר

למעוניינים: אייל דיין

גר בהרחבת כפר הנשיא נייד 0523577912

מאפשר פגישה "יעוץ משכנתאות"

והכוונה להתנהלות כלכלית נכונה.

מפגש ראשון ללא עלות ולא מחייב.

קפה עלינו.

פצימות ב"לב הקיבוץ" מעין ורחלי

חג משק קרב ובא...

שימו לב לתכנית האירועים:

- ביום שלישי ה- 7.17 בשעה 00:20 במועדון – ערב חברתי שבו בנוסף לכיבוד יוגשו סרטים מהעבר הרחוק והיותר קרוב של קיבוץ כפר הנשיא. תוכלו לצפות בקברט המיתולוגי והסאטירי "כמו בתוך קופסה". ו"בשנים הראשונות" שערך שלופה. ועוד סרטים שמעולם לא נצפו אצלנו. אז המונדיאל כבר ייגמר עד אז והנה לכם ערב עם כיבוד ערב ותוכן נוסטלגי ומה עוד אפשר לבקש...
- ביום שישי ה- 7.20 יתקיים ערב הוקרה לכל חברותינו וחברינו שהלכו לעולמם בחמש השנים האחרונות. הערב יתחיל בארוחת פוט לאק, שהיא כידוע לכולם ארוחה שבה כל אחד מביא קערה עם משהו טעים וטוב וכולם אוכלים ביחד. הארוחה תתקיים בשעה 00:19 בלב הקיבוץ. בשעה 30:20 נעבור כולנו למועדון ונשב ונספר על חברינו החסרים. כולם מוזמנים.
- ביום שבת 7.21 בשעה 00:11 תתקיים פתיחה חגיגית לתערוכת ציורים "אמנים בכפר" של אמני הקיבוץ. יוגש כיבוד על רמה, כרגיל, ולהקת ה"בנות של רוני" תנעים לנו זמר. כולם מוזמנים!
- ביום שישי 7.27 בשעה 00:20 נפגש כולנו על טפנו וקשישנו למופע בהפקתו ובבימויו של לבנה אגם המופע נקרא "קברט בתוך קופסה" והוא יהיה מלא וגדוש הפתעות ומפגשים מהסוג השלישי עם אנשים שלא ראינו כבר הרבה זמן. לאחר שהמופע יסתיים נעלה כולנו לבריקה לבית קפה בריכה + פעילויות + חברותא. בהמשך הערב אפשר יהיה לעבור עם החברותא לפאב.
- וביום שבת 7.28 בין השעות 00:9 ל- 00:13 יתקיים האירוע שכולכם ציפיתם לו "בראנצ' של פעם" בלב הקיבוץ שיהפוך לכמה שעות לחדר האוכל. כרטיסי כניסה לבראנצ' ניתן יהיה לרכוש בקניה מוקדמת במחיר של 18 ₪ בלב הקיבוץ בשעות הפתיחה. כדאי מאוד להקדים ולרכוש כרטיסי השתתפות לבראנצ'.
- באותו הזמן ובמקביל יתקיים מתחת לחדר האוכל "שוק קיבוץ" שבו יימכרו חולצות חג המשק של רג', אלבום חג המשק החדש של נורית ועוד הרבה דוכנים מלאי כל טוב. אז בואו לחטוף שוק.
- ולסיום חגיגי אחר הצהריים של שבת ה- 7.28 תתקיים "מסיבת ריקודים" במשק הילדים כמיטב המסורת. מסיבה המיועדת לכולנו, כולנו, ילדים, נוער, משפחות וכל מי שחפצה נפשו לכרכר ולפזז.

חג שמח שיהיה לכולנו

כשאני רץ גם השמש רצה / דודו פלמה

עבר. איך נתבונן אליו, אל העבר, אל מה שיכול היה להתרחש אחרת: אפשר לשנוא אותו, אפשר להתגעגע אליו, אפשר לבקר אותו, אפשר להימלט אליו וממנו, ואפשר לגלותו מחדש. אך חשוב מכל, אפשר להתבונן בו. כי העבר הוא הנוף של הזיכרון.

אהרון הלך בשדה וחשב על גלעד. לפתע נראה לו השדה מכאיב וריק. תמיד כשהיה עובר בשדה היה נזכר בגלעד. גלעד רץ בהתרגשות של תינוק בשדה, בלי לשים לב לשלפים החדים החותכים בכפות רגליו הקטנות, המדממות, זרועותיו הקטנות שלוחות לחבק את כל התבל כולה, והוא צועק בהתלהבות גדולה "אבא, כשאני רץ גם השמש רצה".

השדה היה המקום של גלעד ושלו. בתקופת העיבודים היה גלעד בא אליו אחר הצהריים, מטפס בזריזות על טרקטור הג'ון- דיר הענק והירוק ויושב לצדו תלם ועוד תלם ועוד תלם עד שהשדה היה נעתר להם ומשתרע מתחת לגלגלי הג'ון- דיר העצומים כה ומשתוקק עד לאופק. כל זה עד שהאפיל העולם והערב היורד לאט זרק אלפי גלקסיות של כוכבים נוצצים בחשכה הצפופה והטובה. ואז אורנה הייתה באה וקוראת להם לבוא לאכול ארוחת ערב. גלעד שהיה ערני ודרוך כארנב, היה מבחין בה ראשון וצועק בהתרגשות גדולה "אבא הנה אימא באה". ולאחרון היה נדמה שהוא מתרגש לקראתה כמו שהמלח הצופה מראש התורן בספינה של קולומבוס התרגש כשראה את היבשה שנדמה שלעולם לא תבוא עוד. אחר כך הלכו לאכול. והכל ניראה היה שריר וקיים כמו העולם, כמו הזמן שמשלה אותנו תמיד לחשוב שגם אנחנו נצחיים כמוהו.

גלעד היה מתוח ונרגש כארנב. מסביב היה חשך ואפל. לא החשיכה הטובה של ימי ילדותו. הייתה זו אפילה רעה וזוממת. משני עבריו, מוסווים היטב בין השיחים הדוקרים של כתפי הוואדי, הסתתרו חבריו לצוות כשהם דרוכים וחדים כסכין. טיל סאגר התפוצץ בקול ריסוק גדול לתוך הטנק שעמד לא רחוק מהם בחיפוי. חור גדול ומכוער נפער בצד הפונה אליהם ומתוכו בקעו צרחות איומות כל כך, שגלעד חשב שאין גרון אנושי שיכול להפיק קולות כאלה. פגזי המרגמות הכבדות ריטשו את הבתים של השכונות הצפוניות של בינת ג'בייל וקרעו רצועות של הבזקי אור באפלה הדחוסה. כמו בפאב בקבוץ עכשיו, חשב גלעד לעצמו והתחפר עוד ועוד לתוך האדמה והריח הרטוב שעלה ממנה הזכיר לו את ריח התלמים שנפתחו אליו בשדה הרחוק של ילדותו.

חורף. מבול. העולם נברא תמיד בחורף. הנה הסתיו עבר וחורף כבד נופל על הארץ בהמון גשמים. רעמים הולמים ברקות, ברקים שורטים באפלה משתררת וחושך על פני תהום. לעתים תעלה שמש חיוורת ותיגע בקרניים רפות באנפות לבנות נמוגות לאט ברקיע אפרפר.

כאשר החלו מטחי הגשם הראשונים של החורף לגעת באצבעות של אוהב מתקרב באדמה היבשה והצהובה מחום הקיץ, הלכה האדמה ורוותה את המים הניגרים אליה מלמעלה ונפתחה אליהם בשקיקה גדולה.

אהרון קרא לגלעד הקטן ויחד יצאו לשדה וחצו אותו לכל אורכו כשאהרון פוסע בצעדים הולכים ושוקעים וגלעד מרקד נרגש על כתפיו "יו אבא כמה גשם. מה יקרה כשהשדה יתמלא, לאן ילכו המים אז?". אהרון אמר לו שהשדה שלהם לעולם לא יתמלא במים.

"יש בו מספיק מקום לכל המים שבעולם" הבטיח בקולו המיושב והעמוק שהלך ומילא את גלעד המבוהל בביטחון עד כדי כך שהוא גלש בבת אחת ובאופן לא צפוי מכתפיו של אהרון (כמו שעושים ילדים בכל מקום מאז ומעולם) ירד על ארבע וקרב את פניו אל האדמה הרטובה והריחנית ולפתע לא יכול לעמוד עוד בריח האוזון הרטוב שעלה ממנה והוא דחף את פניו לתוכה ונשם כטובע. אהרון משך אותו למעלה וגלעד נשא אליו את פניו הנרגשות המכוסות בבובץ ואמר פתאום בקול מאוד מבוגר "אבא, לאדמה יש טעם של לחם רטוב".

גלעד הרים בזהירות את פניו המושחרות בצבעי אדמה שחורים, חומים וירוקים. "בטח אני ניראה כמו גוש אדמה מלוכלך" אמר גלעד לעצמו תוך כדי שכוחות סמויים של אדרנלין מרימים אותו נגד רצונו ממחסה השיח שמאחוריו הסתתר ומאלצים אותו להסתער בראש הצוות שלו לעבר הבתים שמאחריהם עלתה ביבבה צריחת טילי הקטיושה ששוגרו לעברו השני של הגבול. "הם הולכים ליפול בשדה שלי" נחרד גלעד כשלפתע נגמרו המטרים האחרונים של השטח הפתוח והוא ואנשיו מצאו מסתור בתוך אחד הבתים.

באביב עמד השדה ונשם את השמש המתחממת והתמלא בדשא עשב ופרחים בשלל צבעים כמו נשפכו לכל עבר על פניו המזמינות. אורנה, אהרון וגלעד היו יוצאים אל השדה שלהם וחוצים אותו לאורכו כשהעשב הרך מלטף את קרסוליהם. כאשר הגיעו אל אמצע השדה היו נשכבים על גבם ונושאים עיניהם לשמים הכחולים שמלאו בעננים לבנים שלבשו צורה ופשטו צורה כל הזמן.

"הנה טירה" קרא גלעד בהתרגשות "והנה סוס" אמרה אורנה בקול רך. אהרון עצם את עיניו והקשיב לקולותיהם ההולכים ומתרחקים ממנו לאט ושקע לתוך תנומה טובה.

גלעד שהתרוצץ סביב כסייח פרוע ממיצי האביב שגדשו את איבריו, צנח לפתע לתוך חיקו של אהרון שהתעורר בבהלה ומיהר לחבק אותו כדי שלא יראה שנבהל. גלעד הבין את החיבוק כהזמנה להתגוששות והחל להיאבק בו בכל כוחותיו. אהרון חיבק אותו בכוח והרגיש איך גלעד נמס אל תוכו. ואז אורנה הצטרפה אליהם והם התגלגלו בעשב האביב עד שכלו כוחותיהם והם שכבו שם

ורק התנשמו אחד לתוך השני. כאשר הפרות הרועות בשולי השדה החלו לגעות את תפילת הערב שלהן, קמו שלושתם בליאות התנערו מהעשב שדבק אל גבם והלכו הביתה כשהם מלאים עד גדותיהם באותו סוג של רגע שכשהוא מתרחש אתה משתוקק, כל כך משתוקק, שימשך לעד אין-סוף.

בינת ג'בייל הלכה וחרבה. לאט ובהתמדה. פגז אחר פגז. בית אחר בית. הפגזים חלפו מעל ראשיהם לכל עבר ומכל עבר. הייתה הרגשה שאיש אינו יודע מי ולכן הוא יורה.

כאשר לפתע נדלקה שמש גדולה ויוקדת שהלכה וקרבה אליהם בהתמדה עיקשת, החלו גלעד ואנשיו לרוץ לעבר מחסה אחר. "כשאני רץ גם השמש רצה" רצה גלעד לקרוא לעבר חבריו שקמלו לפתע באור הגדול שאפף אותם. גלעד הלך ונמלא באור השמש שהלכה ותפחה ומילאה את כל היקום, עד שאי אפשר היה עוד להבדיל בין גלעד לבין האור. צחנה גדולה וקשה של אבק שריפה עמדה באוויר. במקום שבו רצו קודם נפער לוע שחור גדול ושרוף וגיצי אש קטנים בערו בשוליו כנרות זיכרון ההולכים וכלים.

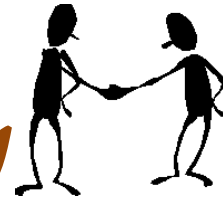
אהרון ישב לבד בקצה השדה שלהם, התבונן בעשב השקט ונזכר בגלעד. כאב גדול ויציב עלה בו. הארץ הזאת, חשב לעצמו במרירות, כמו השדה הזה, שאנחנו מתים עליו וממנו, ישנו בה העניין הזה שאבות עוקדים בה תמיד את ילדיהם על איזה מזבח כלשהו. יש משהו באוויר ובנוף, שמטריף את החושים ומעמיד מיד בניסיון. תולדות הניסיון הזה חרוטים במסרקות של ברזל כצלקות מכערות על פני הארץ ושדותיה. ובנפשנו תבער העקדה ותכלה בנו ולא תרפה עד שנמצא כולנו מנוחה נכונה באדמת השדה הטובה.

"כשאני רץ גם השמש רצה" אמר אהרון בשקט לעצמו ולשדה והלך משם לתמיד.

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **רונה אנגלסברג**

איך הגעתי לקיבוץ

נולדתי בארה"ב, שם הייתי בתנועת נוער 'הבונים'. בגיל 17 הגעתי לישו"א לשנת הכשרה של 'הבונים' בכפר בלום, אגב הפרוייקט הזה שנקרא "workshop" נמשך שם עד היום, כבר יותר מ-60 שנה. חזרתי לארה"ב לשנתיים לקולג', ובזמן הזה אדם בן-חנוך, שהיה חבר ותיק ומכובד בכפר הנשיא היה שליח של התנועה לארה"ב, והוא התארח אצל המשפחה שלי ומאוד התיידד איתנו. היינו במחנה קיץ של התנועה והוא ואלזה אשתו, עם מאיה ודורי הקטן היו שם וכך הכרתי אותם. ב-1960 עליתי ארצה והלכתי ללמוד באוני' העברית בירושלים. בערב ראש השנה האזרחית של 1961, הרווקים של כפר הנשיא – באותו זמן היו כאן הרבה רווקים מגרעין ה' ומעט מאוד רווקות – אירגנו מסיבה גדולה והזמינו את כל הבחורות הלא נשואות שהן הכירו בארץ לבוא. חברות שלי מהאוניברסיטה שמעו על זה וסיפרו לי, ונסענו יחד – אני רציתי גם לפגוש שוב את אדם, ואכן הגעתי אליו לארוחת ארבע ביום שאחרי המסיבה, שהיתה באמת גדולה. בסוף אותה שנה החלטתי לעזוב את הלימודים באוניברסיטה, חיפשתי קיבוץ, התלבטתי בין כמה, הגעתי לכאן ומאז אני פה.

מה אני עושה בחיים

לפני 6 שנים יצאתי לפנסיה, ומאז אני מתרגמת מעברית לאנגלית, בעיקר חומר אקדמי וגם ספרים, תרגמתי כבר הרבה ספרים. אנו עוסקת גם בקרמיקה ומדי פעם מוכרת את המוצרים.

לפני כן עבדתי באוניברסיטת תל-אביב – לימדתי אנגלית לפטור, הייתי גרה בת"א במהלך השבוע וחוזרת לקיבוץ ביום חמישי. לפני כן הייתי מורה לאנגלית

בתיכון בכפר בלום ולפני כן מורה לעברית באולפן שהיה כאן בקיבוץ. במשך שנים רבות גם הייתי רכזת תרבות ורכזת חגים בקיבוץ.

משפחה בקיבוץ

הבת שלי – אמירה – חזרה לקיבוץ לאחרונה וגרה בהרחבה
הבת שלי – מיכל – לא גרה בקיבוץ אך עובדת במפעל כאן
גם אבא של הילדים שלי גר כאן.

כמה מילים על הקיבוץ

אני מאוד האמנתי בדרך הקיבוצית, חשבתי שהרעיון הזה מאוד נעלה ויפה, מגיל צעיר האמנתי בשיוויון ועבודה וכל מה שהקיבוץ מסמל. לאחרונה אני די מאוכזבת, כי בכל השנים שעבדתי פה בתור מורה - שזה המון שנים - לא זכיתי להפרשות לפנסיה ממשד החינוך מכיוון שהקיבוץ לא דאג שתהיה לנו פנסיה – עשו אז כל מיני דברים שחשבו אז שהם טובים לקיבוץ. והיום אני בלי פנסיה ממשד החינוך ובגלל זה אני 'נתמכת' על ידי הקיבוץ. כל הנושא של הורדת הכספים מהפנסיה פוגע בי מאוד. כי היינו מאוד תמימים, והאמנו שהקיבוץ ידאג לנו, ולכן לא עלינו על הבריקדות באותם ימים. היינו צריכים אז לצאת למלחמה על הפנסיה ולא עשינו את זה.

עדיין יש לי איכות חיים ואני מאוד אוהבת את החברים שלי ואת אורח החיים הזה שמאוד מתאים לי. אני בסדר גמור אבל זה מאוד מפריע לי.

משהו שאני רוצה לספר

מאז שיצאתי ל"פנסיה" (המרכאות הן כי אני עדיין עובדת מדי יום) מאוד פיתחתי את הצד היצירתי שלי. יש לי סדנת קרמיקה ואני מאוד נהנית לעבוד בה. השנה נסעתי מדי שבוע לתל-אביב לקורס על קרמיקה קוריאנית, למדנו על התרבות הקוריאנית והמקום של הקרמיקה בה, וגם ליצור צורות שונות של כלים. אני גם לומדת ציור אצל מוטי גולן וזה תענוג גדול. אני גם מנגנת בפסנתר, ומדי מוצ"ש, כבר 30 שנה, אני מנגנת יחד עם מיכל גלוק – היא בחלילית ואני בפסנתר – והשכנים יודעים ופותחים את החלונות.
יש לי הרבה סיפוק בחיים, יש לי גם משפחה נפלאה ובינתיים בריאות טובה, ואנשים טובים מסביב, אז החיים סבבה.

תודה רבה רונה!

פינה קטנה וירוקה

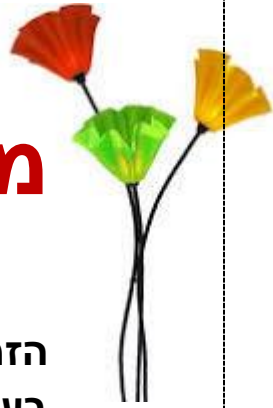
אהלן לכולם,

- נתחיל בזה שנמצאו כלי חרס בני יותר מ-2000 שנים במערה באזור גבול לבנון. הצליחו להוציא כדי יין גדולים, סירי בישול ועוד... בצוות השתתפו חוקרי המערות, ארכיאולוגים וצוותי גלישה (סנפלינג) כדי להוציא ולחקור את המערה שעומקה כ-30 מטר.
- במוזיאון לטבע בתל אביב, יש פוחלצים של בעלי חיים שחיו בארץ פעם. יש מאות מוצגים. שווה לקפוץ. מתאים גם לילדים. לידו, יש את הגן הזואולוגי. גם שווה ללכת, אם אתם כבר שם.
- ולמשהו עצוב... עד עכשיו, נשרפו כ-30,000 דונם בעוטף עזה. גודלו כמו של הביצה של פעם מנאות ועד האגמון בעמק החולה וכמובן שגם מתו בעלי חיים כתוצאה מהשריפות.
- ++++
- ולמשהו משמח... באוסטרליה נמצאו סרטנים גדולים ששמן "סרטן העכביש הגדול". סרטנים אלו פלשו לתוך החופים באזור מלבורן. כמו כן, נמצאו מיני בע"ח שלא ידעו עליהם בעומק של 2-4 ק"מ באזור אוסטרליה.
- באגמון אפשר לראות ברווזים, אפרוחים ובקרוב הפרחונים של השרקרקים יתחילו לפרוח מהקנים. נצפו גם חתולי ביצות עם גורים, חזירי בר עם חזירונים, וגם מסתובבים שם צבאים עם עופרים שזה נדיר לראות.
- באזור חוף דור-נחשולים-הבונים, מניחים את צינור הגז של לווינתן. באותו מקום, צבות הים מטילות את הביצים, אי לכך הן מתות, וגם ככה, הן כבר נמצאות בסכנת הכחדה. יש עצומה נגד אסדות הגז באזור זה. בואו לחתום, וככה נציל אותן.
- ושוב הטבע מראה כמה הוא חזק: ציקלון ביפן, וטמפרטורות גבוהות בקנדה. אי לכך מספר אנשים מתו גם ביפן וגם בקנדה. ואצלינו... רעידות אדמה.
- בעמק החולה וברמת הגולן התחילו לגדל קינולה בניסוי, זהו צמח שמזכיר את החיטה והוא לא צריך הרבה מים, אי לכך יתכן שאם יגדלו אותו במקום חיטה, יחסכו הרבה מים לחקלאות.
- זהו להפעם. שיהיה לכם סופ"ש ירוק. איציק

משולחן העורכת

הזמן הולך וקרב
בעוד שבועיים נחגוג 70 שנה לעליית החלוצים שלנו לקרקע.
החלוצים הותיקים שלנו; שבנו לעצמם בעצמם את הבית.
שייסדו עבורנו את המקום הנפלא הזה.
יבורכו!

החלוצים!

מילים: ישראל דושמן

בִּיד חֲרוּצִים
סִלּוּ סִלּוּ הַמַּסָּלָה,
יִשְׁרוּ הָעֲרָבוֹת!
נִירוּ הַנִּיר
בְּגִיל וְשִׁיר,
בְּנוּ אֶת אֶרְצְכֶם,
אֶרֶץ אֲבוֹת!

אֶךְ אֵל מוֹרָא!
בָּבוֹא יוֹם צָרָה
אִישׁ מְכֶם עַל אֱלֹהִים
יִשְׁלִיךְ יְהִבּוֹ!
יֵשׁ גְּאֻלָּה
לְפַעֲלָהּ,
וְאִם גַּם תִּתְמַהֲמָה—
עוֹד בּוֹא יְבוֹא!

